

La sentència Homs pot marcar la història de Catalunya

written by Redacció Unilateral | 27 de febrer de 2017

El segon judici pel 9N comença avui, aquest cop a Madrid, al Tribunal Suprem. Es jutja **Francesc Homs**, qui el 2014 era el Conseller de Presidència i home clau en tot el procés, a més de Portaveu del govern. La importància d'aquest judici no escapa a ningú. El fet que s'anunciés la data de la seva celebració en ple judici davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, contra **Artur Mas**, **Joana Ortega** i **Irene Rigau**, tampoc. Va ser un clar avís a navegants, dedicat als magistrats de Barcelona, naturalment. Un avís en el sentit que qui marcarà la orientació de la sentència serà el Suprem, naturalment. Malgrat que el primer judici va acabar fa quasi vint dies, no s'espera la seva sentència judicial fins que el Suprem es pronunciï amb el cas Homs. Així de clar. Tothom ho sap. Només faltaria que el Suprem digués A i el Superior digués B. La jerarquia no és qüestionable.

Sigui com sigui, la "sentència Homs", pot marcar la història de Catalunya. Pot posar la situació al límit, i ja només faltaria els judicis contra la Presidenta Forcadell i els membres independentistes, només els independentistes, de la Mesa del Parlament, per acabar de precipitar les coses. Si és que no es precipiten abans.

L'actuació de la justícia espanyola en els darrers dies, està batent tots els rècords d'escàndols, que la posen en el punt de mira, no només a nivell espanyol, sinó també a nivell internacional. A banda del cas de la mesa del Parlament ja referida, tenim la resolució del judici del cas Nos, i la destitució del fiscal de Múrcia que volia processar el President autonòmic de Múrcia, militant, no cal dir, del Partit Popular.

Si, com és de preveure, d'aquí a uns dies, es coneix la sentència contra Francesc Homs, i si aquesta és condemnatòria i doncs inhabilitatòria, no cal dir que els següents a ser inhabilitats seran els tres de Barcelona. S'haurà traspassat tota línia vermella, i serà un moment cabdal de la nostra història. Ja no hi haurà marxa enrere, i només un destí final: o referèndum o mossos o, en opinió de Cebrian, el gran progressista, la Guàrdia Civil anant arreplegant urnes davant les càmeres de televisió, les de fer fotos, els mòbils i les tablets de tothom. I després intervenció de la Generalitat i nomenament de noves autoritats, naturalment, sense passar per les urnes. Més exactament, incautant-les. I després? Aplicació de la llei de partits polítics per impedir la participació de Junts pel Sí, el PDeCAT, ERC i la CUP? Aplicació de la Llei de Seguretat Nacional i incautació de les competències d'ordre públic (Mossos) i Ensenyament? Aplicació de les lleis d'estat d'alarma, excepció o de guerra, o com es diguin? Aplicació del 155, si és que saben com dintre aplicar-lo, que és molt dubtós, per altra banda?

Està, per altra banda, Europa disposada a tenir al seu interior un conflicte que posa en dubte els valors que proclamen l'article 2 del Tractat de la Unió Europea? Un conflicte de dimensions colossals, perquè Catalunya no és precisament una part petita, pobra, aïllada, rural, endarrerida, incomunicada, ans ben al contrari?

Avui, i els propers dies, fins a la sentència, podem estar assistint, en directe, a la història. Siguem-ne conscients i, sobretot, actuem en conseqüència.